

SVÄTÝ MICHAL

farský časopis

Apríl 2012

ročník XIX

Veľkonočný baránok

Keď do internetového vyhľadávača zadáme slovné spojenie Veľkonočný baránok, objavia sa nám odkazy na recepty na voňavý piškót. Je možné, že sladučká pochúťka napadne nielen gazdinkám, ale i väčšine našich známych, kolegov, či priateľov. Je to celkom pochopiteľné, lebo formy na pečenie v tvare baránka, korbáče, veľkonočné barančeky, vajíčka, kuriatka a zajačiky na nás hľadajú z obchodov pomaly od konca januára. Reklama nás nabáda dobre sa pripraviť a zásobiť sa nielen sladkou výslužkou pre šibačov. Škoda len, že sa v tom množstve tovaru zabúda na to najdôležitejšie a síce duchovnú prípravu. Možno sa onen pocukrovaný baranček vybaví v prvej chvíli i veriacemu človeku, ale vzápätí mu napadne i ďalší, omnoho dôležitejší význam - obetný baránok, ktorý položil svoj život. Čo všetko sa ukrýva pod týmto prostým veľkonočným symbolom?

Veľká noc je náš najstarší a najvýznamnejší kresťanský sviatok, počas ktorého si pripomínáme umučenie, smrť a vzkriesenie pána Ježiša Krista. Nadväzuje na židovské sviatky zvané Pesach alebo Pascha, ktoré pripomínajú útek židovského národa z egyptského otroctva. Niekoľko dní pred samotným útekom Židov, im Hospodin prikázal obetovať zdravého baránka, jeho krvou pomazať veraje dverí a do polnoci baránka zjesť. Vďaka značkám urobeným baránkovou krvou sa anjel smrti vyhol ich príbytkom, ale v ostatných domoch usmrtil všetko prvorodené. Až po tejto udalosti faraón konečne prepustil židovský národ z otroctva. Na pamiatku tých čias Židia každoročne prinášali tzv. pesachovú obeť. Každá rodina musela na poludnie priniesť do chrámu mladého barančeka a obetovať ho a potom ho večer zjesť. Baranček musel byť pečený a jeho krv nesmela kvapnúť na nič kvasené. Rovnako sa mu nesmela zlomiť žiadna kosť. Aj mimo sviatkov bol v židovskej tradícii baránok považovaný za obetné zviera a jeho obetovanie sa konalo ráno i večer v chráme v Jeruzaleme. Baránok svojou smrťou vykupoval ľudské hriechy.

„Hľa, Boží Baránok, ktorý sníma hriech sveta!“ Zvolal Ján Krstiteľ, keď zbadal v dave ľudí pána Ježiša a zároveň ho tým

predstavil svetu. Oslovením Baránok Boží v ňom vlastne spoznal Mesiáša, lebo Mesiáš bol v Starom zákone predstavovaný ako baran, ktorý svojimi rohmi rozháňa nepriateľov a víťazí nad svetom a očisťuje svet od všetkého zla. K veľkému víťazstvu prišlo o tri roky neskôr na Veľkú noc, kedy sa sám nevinný Ježiš – Boží Baránok – obetoval za hriechy ľudstva a pre spásu celého sveta, aby mohol na tretí deň vstať slávne z mŕtvych a tým premôcť našu smrť. Aby sme my dostali nádej na nový večný život. Baránok je zároveň symbolom nevinnosti a poslušnosti. Nikomu nerobí zle, len poslušne trpí a je vedený na zabitie, presne ako Ježiš Kristus. Pán Ježiš dal sám seba, svoje telo i krv za nás a za naše hriechy, rovnako ako obetný baránok. Aj čas Ježišovej

smrti na kríži zodpovedal času židovskej večernej obety - zabíjaniu baránkov, ktoré sa konalo v chráme počas Židovského prípravného dňa na sviatky. Preto sa kresťanská Veľká noc časovo čiastočne kryje s oslavami Paschy. A rovnako ako obetnému baránkovi, ani Ježišovi nedolámali kosti, hoci ostatným dvom, čo s ním boli ukrižovaní, končatiny polámali. Ako Židia počas Paschy slávia prechod z otroctva na slobodu, tak my kresťania slávime prechod z otroctva hriechu do života v Božej milosti zabezpečený obetou Božieho Baránka, Ježiša Krista, jeho smrťou a zmŕtvychvstaním.

Veľkonočné sviatky slávime v prvú nedeľu po prvom jarnom splne mesiaca, v čase, kedy sa rodia jahniatka. Aj preto bol u nás baránok typickým veľkonočným pokrmom a v chudobnejších rodinách sa nahrádzal aspoň barančekom z treného alebo kysnutého cesta posypaného cukrom. Isto sa aj v dnešnej dobe nájde v našich domácnostiach baránok, u niekoho pečený, u iného z cesta či čokolády, ale v jednom budeme všetci zajedno. Vo viere, že ten baránok nám má pripomenúť pána Ježiša Krista, ktorý zvíťazil nad smrťou a dal nám nádej na večný život v Božej milosti.

Michaela Važanová

Zaznamenali sme

- v sobotu 25. 2. 2012 sa konala biblická katechéza na tému: Hriech a milosť,
- v piatok 9. 3. 2012 sme slávili 10. výročie posviacky kostola sv. Františka. Slávnostnej sv. omši pri tejto príležitosti predsedal Vdp. Marek Tokarczyk.
- v nedeľu 18. marca 2012 sa konala v Marianke spoločná krížová cesta rodičov s deťmi,
- naša farnosť sa počas pôstu zapojila do zbierky pre Útulok sv. Františka v Levoči,
- dňa 23. Marca o 17:30 h. sa v Kostole sv. Františka konala krížová cesta detí,
- 24. 3. 2012 sa konala biblická katechéza na tému: „Utrpenie, smrť a vzkriesenie nášho Pána Ježiša Krista“,
- Dňa 25. 3. 2012 po sv. omši o 18:00 h. sa v pastoračnej miestnosti premietal film Bella.

Pripravujeme

- spoveď chorých pred Veľkou nocou - piatok 30. 3. od 9.00 h.
- Veľkonočná spoveď sa bude konať v dňoch 2.- 4. 3. od 17.00 do 20.00 h.
- v dňoch 1. - 3. 5. 2012 sa uskutoční farská duchovná obnova s P. Eliasom Vellom
- Prvé sv. prijímania vo farnosti sa budú konať nasledovne:
 - ZŠ Karloveská 61 - 12. 5. 2012
 - Spojená škola sv. Františka z Assisi - 19. 5. 2012
 - Spojená škola Tilgnerová - 26. 5. 2012
- dňa 25. 5. 2012 - celodenná poklona Sviatosti Oltárnej

Vladimír Šimko

**Farská duchovná obnova
O Panne Márii
S pátrom Eliasom Vellom, OFM Conv.
1.-3. mája 2012
Kostol sv. Františka, Bratislava – Karlova Ves**

8,30 – 9,30 modlitba svätého ruženca, chvály
9,30 – 10,30 prednáška
Prestávka 1 hodinu
11,30 – 12,30 prednáška
Prestávka 2,5 hodiny
15,00 – 16,00 korunka k Božiemu milosrdenstvu, májová pobožnosť, chvály
16,00 – 17,00 prednáška
Prestávka 1 hodinu
18,00 Svätá omša
1.5. s modlitbami za uzdravenie
2.5. s modlitbami za oslobodenie
3.5. s modlitbami za vyliatie Ducha Svätého, požehnaním vody,
soli a olivového oleja

Povstaňme k novému životu!

Už od svojho útleho detstva si spomínam na Veľkú Noc ako na niečo neobyčajné. Vtedy som to vôbec nechápal, ale pamätám sa, ako som spoločne s rodičmi prichádzal k Ježišovi Kristovi, ktorý ležal v nepredstaviteľnom tichu v podzemí Piaristického kláštora v Prievidzi. Okolo rozostavené horiace sviečky a ľudia na kolenách.

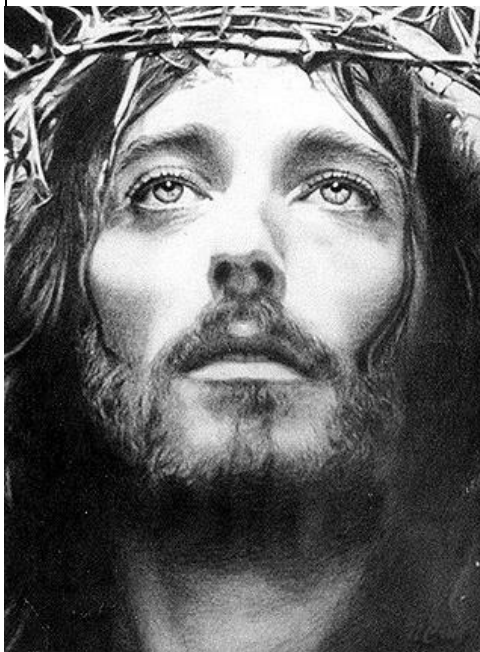
Keď som už začínal lepšie rozumieť slovám, mamička mi hovorievala, že Ježiško tam leží, lebo bol ukrižovaný za naše hriechy, aby nás vykúpil. Vraj aj za moje neposlúchanie a hádanie sa s mladším bratom. To boli veci, ktoré sa mi zdali celkom nepochopiteľné. Ako ho mohli ukrižovať dopredu za moje hriechy, ktoré pácham takmer dvetisíc rokov po tejto udalosti? Aký to teraz má pre mňa význam?

Sväté písmo postupne predou mnou odhalilo odpovede na tieto zdanlivo nepochopiteľné tajomstvá.

História ľudského rodu nám dáva poznať dve základné skutočnosti. Tou prvou je fakt, že Boh má s ľuďmi nekonečnú trpezlivosť a opakovane nám preukazuje svoju nesmiernu a nekonečnú lásku. Pripomeňme si, že už naši prarodičia zlyhali a radšej uverili Pokušiteľovi ako svojmu Stvoriteľovi. A od tej doby sa to s nami ľuďmi tiahne po celé tisícročia. Kainova bratovražda, potopa sveta, zničenie Sodomy a Gomory, vzbura a reptanie Izraelitov na púšti, dobytie Jeruzalema a zničenie chrámu, asýrske a babylonské zajatie vyvoleného národa, Judášova zrada, naše vlastné zlyhania a pády.....

Druhou skutočnosťou je Božia láska. Takisto sa tiahne celými dejinami

ľudstva a opäť a opäť nám dáva najavo veľkorysosť Najvyššieho. Nezatratil naveky ani Evu ani Adama. Spravodlivý Noe aj s rodinou dostal príležitosť zachrániť ľudský rod. Bohabojný Lót mohol opustiť Sodomu a zachrániť si život. Mojžiš našiel v očiach Pána Boha milosť, priviedol vyvolený ľud až k bránam nového domova. Národ, ktorý opakovane zlyhával v skúškach, sa tak predsa len dostal do zaslúbenej krajiny. Rovnako veľkej milosti sa dostalo aj Dávidovi, ktorý aj keď vykonal odsúdeniahodné skutky, celou svojou dušou miloval Pána a dočkal sa milosrdenstva. Božie oko opäť láskavo pohliadlo na svoj ľud a Izraeliti sa vrátili domov zo zajatia, dostali náboženskú slobodu a mohli znovu vybudovať Boží chrám.

Láskavý Otec nám dal aj svojho Syna, aby naveky zmyl naše hriechy. Zradený, potupený a ukrižovaný Ježiš znásobuje Otcovu lásku, keď ešte tesne pred smrťou prosí za svojich katanov

slovami: „Otče, odpusť im, lebo nevedia čo činia.“

Nakoniec, presne tak, ako predpovedali proroci a presne tak, ako to On sám prisľúbil, vstal na tretí deň z mŕtvych a priniesol nám nový život.

Nový život získavame vďaka Jeho láske a cez Jeho lásku. Bez našich zásluh! Opäť sa v spomienkach vraciam do detstva, keď mi mamička prízvukovala dôležitosť a význam Veľkonočnej spovede a svätého prijímania práve v tomto období, kedy si pripomínáme mučenícku smrť Pána Ježiša a Jeho slávne zmŕtvychvstanie. On totiž zomrel za nás, aby nám raz a navždy boli odpustené naše hriechy. Veď už ústami proroka Izaiáša nám Pán povedal: „Ja, ja som ten, ktorý vytieram tvoje prestúpenia pre seba a nespomínam na tvoje hriechy.“

Veľkonočnú spoveď dnes už chápem ako ďalšiu, novú šancu, ponúkanú Pánom, Bohom. Šancu, aby som sa zmenil k lepšiemu, aby som sa odpútal od svojich hriechov a závislostí (či sa o to aspoň pokúsil). Práve končiaci Veľký pôst bol príležitosťou preskúmať dôkladne svoje vnútro, urobiť si inventúru vo svojom srdci, prijať Ježišovo pozvanie a nasledovať Ho, aby som spolu so svätým Pavlom konečne mohol povedať: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus, aby som ja aj Ty, všetci spoločne, povstali k novému životu v Kristovej láske, vzájomnom odpúšťaní a spoločnej modlitbe.“

Vladimír Šimko

Spoločenstvá farnosti: Združenie kresťanských seniorov

„.... staroba je taká, aký bol celý život.... snád' nájdeme cestu k takej starobe, v ktorej je človek právom ctený pre svoju rozvážnu múdrosť a milovaný pre vyžarujúcu dobrotu.“ (Mária Muráňová: Malá učebnica starnutia. Bratislava, Lúč, strany 7 a 9)

Tretí vek

Už oddávna vo mne vzbudzovala veľký smútok samota starších ľudí, skrytých za oknom vo svojom byte uprostred ľudí, ale bez ľudí. Smútok tých, ktorí možno slúžili svojim blízkym, ktorí prinášali radosť svojmu okoliu a zrazu sa stali nepotrebnými. Postoj

spoločnosti voči tým, ktorí už svojou prácou neprinášajú prínos do ekonomiky spoločnosti sa v období po roku 1989 možno ešte zhoršil a o to ťažšie je „byť dnes starým“. A o to väčšie je zodpovednosť nás, kresťanov, za našich starších spoluobčanov, ktorí možno potrebujú iba vypočuť,

porozprávať sa, pocítiť, že ich niekto má rád a niekomu na nich záleží. Narastajúci počet seniorov v spoločnosti viedol aj Európsku komisiu k vyhláseniu roku 2012 za Európsky rok aktívneho starnutia a solidarity medzi generáciami.

V Biblii (Starom zákone) bol dlhý vek popri majetku a potomstve znakom, súčasťou a prejavom Božieho požehnania. Kniha Genesis, 5. kapitola pri uvádzaní Adamovho potomstva po Noema zdôrazňuje dožitý vek; Matuzalem a jeho dožitých 969 rokov (hoci nie reálnych, ale symbolických) sa stali symbolom požehnania dlhým vekom. Sára (Gn 18,10-14) a Alžbeta (1. kapitola Lukášovho evanjelia), ktoré boli v pokročilom veku, dostali prísľub požehnania narodením dlho očakávaných potomkov. Izákom a Jánovi Krstiteľom sa tak u nich naplnilo dvojnásobné Božie požehnanie – dlhý vek a potomstvo. Biblicko-kresťanská tradícia zdôrazňuje starostlivosť o slabších, a to nielen siroty a vdovy, ale aj o starších. Tradičným modelom spoluzitia bola v tomto duchu viacgeneračná rodina, kde každá z generácií mala svoju úlohu, práva a povinnosti a spoluzitie vytváralo veľmi silné rodinné a sociálne väzby. Katechizmus katolíckej cirkvi v bodoch 2208 a 2186 zdôrazňuje povinnosť kresťanova a zvlášť rodín starať sa o slabších a starších: „Rodina má žiť tak, aby sa jej členovia naučili starať sa o mladých i starých, o choré alebo telesne či mentálne postihnuté osoby a o chudobných a ujímať sa ich.“ (KKC, 2208). Dôstojnosť človeka, právo na život a sociálna etika sa dotýkajú starších ľudí a Cirkev nám predkladá zodpovednosť za nich. Zároveň pre nás môžu byť starší povzbudením, orientáciou vo svete, učiteľom životnej múdrosti. Zdôrazňovaním tradície a stability nám môžu poskytovať pevný bod bytia.

Malá učebnica starnutia odporúča na starobu sa pripraviť. Staroba je len ďalším obdobím v živote človeka, v ktorom môže každý nájsť svoje naplnenie a zmysel. Kniha Márie Muráňovej je naozajstným návodom prípravy na starobu, ktorú je potrebné začať skôr, aby sme mohli nájsť „cestu k takej starobe, v ktorej je človek právom ctený pre svoju rozvážnu múdrosť a milovaný pre vyžarujúcu dobrotu.“ Ubúdanie fyzických síl je príležitosťou v pokore prijať svoje obmedzenia a získať čas a sily na premýšľanie a modlitbu (a príprava na starobu znamená aj udržiavanie sa vo fyzickej kondícii ešte pred starobou). Ak človeka neustále čosi ťahá do práce a nie je schopný zastaviť sa, je potrebné odhaliť motívy svojho konania. Iba tak môže vstúpiť do staroby naplnenej životnou múdrosťou: „Uctievaný

a milovaný starý človek je múdry, vie správne hodnotiť veci i udalosti, ale čo je najdôležitejšie, má čas vypočuť, pochopiť a poradiť. Dnešný svet, najmä mladá generácia je asi preto dezorientovaná, že nik pre ňu nemá čas.“ Strácanie sluchu a zraku pomáha starším upriamiť sa na Svetlo, strácanie pamäte izoluje od bežných každodenných vnemov a pomáha sa sústrediť na najdôležitejšie veci. Odkázanosť na druhých je príležitosťou k pokore a vnímaniu iných a na intímne obrátenie sa k Bohu, prijatie vlastného utrpenia vedie k schopnosti pomáhať druhým znášať ich vlastné utrpenie a pridáva sa ku Kristovmu vykupiteľskému utrpeniu. Staroba je bránou do večnosti a na tú sa máme pripraviť životom v láske. „Šťastná večnosť je spoločenstvo lásky. Komu počas života prekážalo iba ľudské zlo, a nie ľudia, nebude mať problémy, pretože tam, sa už zlo nemôže vyskytovať“ (Mária Muráňová: Malá učebnica starnutia. Lúč, Bratislava, 2001).

Na záver niekoľko poznámok k tretiemu veku, ako odznali na prednáškach Univerzity tretieho veku Teologickej fakulty Trnavskej univerzity v roku 2001: Tretí vek je šancou začať niečo nové, aktívna staroba je obdobie 10-15 rokov po odchode do dôchodku. Starší ľudia môžu priniesť svetu skúsenosť, životnú múdrosť, schopnosť postihnúť najdôležitejšie hodnoty, aj podľa vzoru pápeža Jána Pavla II., učiteľa života a odovzdávateľa Božej múdrosti. Podmienkami aktívnej staroby sú zdravie (dôležitá je zdravá výživa, pohyb, užitočná činnosť, neustále učenie sa, dobré vzťahy, pokoj srdca, život s Bohom); pomoc druhých, mladších a odstránenie vlastného autoritatívneho správania; obrátenie sa, druhé narodenie (Jn 3,3-8) – staroba je povolaním k svätosti; prijatie utrpenia, obetovanie, apoštolát, modlitby.

Združenie kresťanských seniorov Slovenska

„Združenie má za cieľ duchovné a hmotné dobro staršej generácie a aktivitou svojich členov chce pozitívne ovplyvňovať aj celú spoločnosť. Chce rozvíjať občianske, národné a kresťanské povedomie členov bez ohľadu na ich národnú a náboženskú príslušnosť a plne pri tom rešpektovať práva ostatných skupín občanov.“ (Stanovy ZKS, programové zásady, článok 3, bod 1).

V roku 1995 bolo založené občianske združenie ZKD (Združenie kresťanských dôchodcov) s cieľom obrody spoločnosti a seniorov na kresťanských princípoch, prispieť k duchovnému a hmotnému dobru staršej generácie v spolupráci s predstaviteľmi samosprávy a štátnej správy a Cirkvi a jej farnosťami. Kresťanskí seniori zdôrazňujú tradičné hodnoty, rodinu, vieru. V roku 2004 Združenie zmenilo stanovky a premenovalo sa v zhode s Úniou seniorov Európy (ESU) na Združenie seniorov Slovenska (ZKS). ZKS má zastúpenie v Rade vlády pre seniorov; je členom ESU, spolupracuje s jej národnými členskými organizáciami a podporuje českých kresťanských seniorov v ich snahe vstúpiť do ESU. ZKS nie je uzavreté pre nekatolíkov, tí ale zatiaľ neprejavujú záujem vstúpiť a začleniť sa do činnosti ZKS. Počet členov (okolo 4 500) v súčasnosti skôr stagnuje, ZKS je z hľadiska počtu členov za „konkurenčnou“ Jednotou dôchodcov, ktorá je založená na iných princípoch ako kresťanské ZKS.

Základnou organizačnou jednotkou ZKS sú kluby, ktorých je na Slovensku do 70, pričom viaceré z nich nepracujú alebo nemajú zvoleného predsedu. Minimálny počet členov, aby mohol klub začať svoju činnosť, je 5. Ak je v jednom meste viac klubov, môžu sa združiť do obvodného centra a organizačnú štruktúru dopĺňajú na vyššej úrovni územné centrá (úroveň vyšších územných celkov) podľa ôsmich bývalých krajov. Najviac klubov spomedzi miest SR má Bratislava, v Petržalke však klub nie je. Ústrednými orgánmi ZKS sú Valné zhromaždenie, predseda a predsedníctvo, kontrolná komisia a Ústredie ZKS. Predsedom klubu bol od jeho založenia Ján Benček, r. 2001 ho vystriedal Ivan Kravjanský a v súčasnosti je ním Jozef Mikloško.

ZKS, klub Karlova Ves

Karľoveský klub Združenia kresťanských seniorov bol založený r. 1998. Za prvého predsedu bol zvolený Ivan Kravjanský. Od roku 2001, kedy sa stal p. Kravjanský predsedom celoslovenského ZKS, vykonáva funkciu predsedu klubu ZKS Karlova Ves Jozef Hudák. Klub sa stretáva raz mesačne v pastoračnej miestnosti kláštora pri kostole sv. Františka, súčasťou bývajú prednášky pozvaných hostí (lekári, misionári, hosťom bol aj predseda ZKS Jozef Mikloško) a informácie (o. i. list J. Figela seniorom a odporúčenia Maxa

Kašparů seniorom. Z ďalších aktivít sú to návštevy výstav, filmov a divadelných predstavení a výlety resp. púte: Devín, Radošina a Moravany, Nováky, Šaštín (pravidelná púť seniorov zo západného Slovenska; seniori zo stredného Slovenska chodia do Starých hôr a z východného Slovenska do Levoče), Sv. Jur, Brhlavce, Mlyňany, Olomouc a Svätý Kopeček, Kremnica. Pri týchto akciách sa prejavuje spolupráca s MÚ Karlova Ves (autobus a finančné dotácie). Klub spolupracuje samozrejme aj s farnosťou, je aktívnou súčasťou farského spoločenstva. Jeho aktivity a aktivity jeho členov sa týkajú upratovania kostolov, modlitieb (každoročne veľkopiatočné domáce celonočné modlitby), vzájomná podpora a podpora misií: okrem spolupráce s Katolíckou jednotou Slovenska (pečenie medovníkov, háčkovanie) je to predovšetkým odlepovanie známok (r. 2010 členovia klubu ZKS Karlova Ves odlepili 30 000 známok, výťažok z ich predaja išiel na misie).

O „sile“ karloveského klubu kresťanských seniorov svedčí aj fakt, že dlhoročným predsedom ZKS Slovenska bol Karlovešťan Ivan Kravjanský, ktorý je čestným predsedom ZKS SR a spolu s ním je členom predsedníctva ZKS SR aj predseda klubu ZKS Karlova Ves Jozef Hudák. Klub potrebuje nových členov (mnohí prekročili vek 80 rokov) a vedenie vyzýva ďalších seniorov na vstup do klubu aktívnu prácu v ňom. Práve aktivita samotných členov je dôležitá, klub má 63 „matričných“ členov, na stretnutia však chodievajú iba 25-30 z nich.

Privítajme jar a s ňou naše znovuzrodenie v Ježišovi

Skončila sa zima, pochmúrne, hmlisté dni a dlhé zimné večery vystriedali, krásne slnečné dni. Slnečné lúče nežne hladia naše tváre, tešíme sa z dlhších dní a vôkol sa prebúdzajú príroda k novému životu. Zo dňa na deň vidíme zmeny okolo nás. V záhradách rozkvitajú prvé kvietky, v lesíkoch sa belejú snežienky, trávniky sa začínajú zelenáť a príroda nás láka svojou bohatou ponukou krásy, pohody, čerstvého vzduchu. Na každom kroku sa môžeme presvedčiť o veľkosti Boha, ktorý nám denne dáva pocítiť v týchto, pre mnohých samozrejmych pochodoch jari, zázraky každodenného

V zhode s prianím p. Hudáka sa obraciame na začínajúcich dôchodcov (okolo 60 rokov), ktorí majú dosť síl a schopností venovať svoj čas a aktivitu druhým, aby sa stali súčasťou klubu. My ostatní mladší by sme si mali (nielen v pôstnom či vianočnom období) viac všímať jeden druhého, a najmä tých, ktorí to najviac potrebujú. Starší to potrebujú možno najviac, potrebujú vypočuť a navštíviť, potrebujú naše skutky praktickej lásky i našu modlitbu.

Modlitba v starobe

Staroba je vek, kedy dostávame príležitosť viac sa modliť. Jednou z modlitieb, určených pre ľudí tohto veku, je aj modlitba sv. Františka Saleského:

Pane, Ty vieš lepšie ako ja, že deň za dňom starnem a jedného dňa budem starý.

Chráň ma pred domnienkou, že musím pri každej príležitosti a ku každej téme niečo povedať.

Zbav ma veľkej náruživosti chcieť dávať do poriadku záležitosti druhých.

Nauč ma, aby som bol uvážlivý a ochotný pomáhať, ale aby som pri tom nezapáral a nerozkazoval.

Zdá sa mi, že je škoda z prevahy múdrosti nerozdávať – ale Ty, Pane, vieš, že by som si rád udržal niekoľkých svojich priateľov.

Nauč ma, aby som dokázal mlčky znášať svoje choroby a obtiaže. Pribúda ich a chuť o nich hovoriť rastie z roka na rok.

Netrúfam si prosiť, aby si mi dal dar z radostou počúvať druhých, keď líčia svoje choroby, ale

nauč ma ich trpezlivo znášať.

Taktiež sa neodvažujem prosiť o lepšiu pamäť – ale len o trochu viac skromnosti a menšiu istotu, keď sa moja pamäť nezhoduje s ich pamäťou.

Nauč ma tej obdivuhodnej múdrosti vedieť sa mýliť.

Drž ma, aby som bol, pokiaľ je možné, láskavý. Starý frflos je korunné dielo diabla.

Nauč ma u iných odhaľovať nečakané schopnosti a daj mi krásny dar, aby som sa taktiež o nich dokázal zmieniť.

Mám vrásky a šedivé vlasy. Nechcem sa sťažovať, ale Tebe, Pane, to hovorím – bojím sa staroby. Je mi tak, akoby som sa musel rozlúčiť, nemôžem zastaviť čas. Pociťujem, ako deň za dňom strácam silu a prichádzam o bývalú krásu.

Bol som pyšný na to, že sa ešte stále môžem merať s mladými. Teraz cítim a uznávam, že už toho nie som schopný. Bol by som smiešny, keby som sa o to pokúšal.

Ale Ty, Pane, hovoríš: „Kto verí vo mňa, tomu narastú krídla ako orlovi“. Daj môjmu srdcu silu, aby som prijal život tak, ako ho Ty riadiš. Nie mrzuto, nie ľútostivo so skleslou náladou, nie ako odchádzajúci, ale ako vďačný a pripravený ku všetkému, k čomu ma Ty ešte povoláš.

A k tomu mi daj všetku silu srdca.

Amen.

Na základe rozhovoru a iných podkladov p. Jozefa Hudáka a iných materiálov spracoval **Karol Kasala**

života. Skoro ráno nás prebúdzajú vtáčie koncerty a akosi nám všetkým je zrazu krásne na srdci.

Týmto pocitom žijem aj ja a teším sa z každého nového dňa. Najviac ma láka môj domček v dedinke, ktorá sa nachádza v doline obkolesenej krásou okolitých lesov a lúk.

Trávím tam dobu od jari až do jesene, kedy príroda hrá všetkými farbami toho obdobia. Mám to tam veľmi rada a nielen pre prírodu, ktorú žiadny maliar nedokáže tak namaľovať ako nám ju ponúka dokonalý Tvorca celého sveta.

V tejto dedinke mám aj niečo iné, niečo hodnotnejšie. Mám tam fantastického suseda. Teším sa na neho celú zimu, lebo viem, že čaká na mňa. Chodím k nemu každú deň. Keď ma niečo trápi, tak sa mu vyžalujem, keď ma niečo bolí, tak sa posťažujem, poprosím o pomoc v ťažkých chvíľach, rovnako prídem k nemu, keď zažijem niečo pekné, alebo sa z niečoho teším. Ďakujem mu za jeho láskavosť a milý prístup ku mne. Je naozaj vzácnosťou mať takého suseda, ktorý má pre mňa vždy čas. A viem aj to, že ma nikdy neopustí a vždy bude so mnou, dokedy to budem chcieť ja a dokedy ho budem potrebovať. Možno mi v duchu aj závidíte, že mám takého suseda a máte právo závidieť, lebo takého nájsť nie je jednoduché. Nebudem vás ďalej napínať a predstavím vám môjho suseda. Moja chalúpka takmer susedí s kostolom, kde v svätostánku je môj najlepší Priateľ, môj Utešiteľ, môj najdrahší Brat, môj milý, živý a opravdivý Ježiš. Nikdy som nemala možnosť, okrem prijatia živého Pána Ježiša pri svätom prijímaní, mať Jeho tak blízko seba, ako na tejto dedine. Keď sme pred rokmi kúpili tento domček a videla som, že je pri kostole, tak som si povedala, toto je pre mňa Boží dar. Skutočne je to tak. Prežívam s Ježišom všetky moje dni, vnímam Jeho blízkosť pri práci a pri všetkom čo robím, či sa modlím alebo len tak sedím a odpočívam. Často ma napadne pieseň z detských svätých omší: „Je mi dobre keď si so mnou, je mi dobre keď som s Tebou, Ježiš, Ty si môj Ježiš.“

Toto nie je jediná radosť, ktorú prežívam na tejto dedine. Ľudia tu majú bližšie k sebe, ako v meste. Anonymita v meste je veľká. Často ani nevieme, že odišiel do Večnosti náš blízky sused, známy, ktorého sme dlhé roky poznali. Toto sa na dedine nemôže stať. Tam hneď každý všetko vie, je pravda, že niekedy aj pridá voľačo k pravde, ale to

už tak býva. Keď pracujem v záhradke, tak snáď ani nie je človek, ktorý by ma obišiel iba tak a neprihovoril sa, neopýtal sa ako sa mám, ako sa mi na ich dedine páči. Tak teda prirástli mi k srdcu i ľudia z tejto malej dedinky, ktorí sú ku mne milí, veselí, niektorí sa posťažujú, iní požartujú a svet sa zdá krajší a veselší.

Napišem krátky príbeh, ktorý by bol aktuálny do obdobia Veľkej noci. Jedna staršia pani s krásnymi šedivými vlasmi, s kočíkom, v ktorom vozí pravnučku, sa často pristaví pri mojom plote a rada sa porozpráva a niekedy veru aj posťažuje, na dnešné deti, na svoj ťažký život, stratila syna. Keďže táto milá žena už naozaj v živote prežila toho dosť, raz sa zamýšľala v rozhovore so mnou nad tým, čo bude, keď skončíme našu pozemskú púť. Do kostola nechodí, je evanjelička a v dedine je iba katolícky kostol. Pri rozhovore začala spochybňovať život večný. Komentovala to, že vraj nikto ešte z druhého sveta neprišiel, aby nám povedal ako tam je, čo nás čaká, či odmena

alebo trest. Ona si myslí, že tam nebude už celkom nič a náš život skončí našim pozemským životom.

Počúvala som ju a aj som ju ľutovala, že asi to nie je celkom dobré, keď vo svojich rokoch stráca nádej na odmenu za dobro, ktoré v svojom živote vykonal,

lebo to bola dobrá žena. Rozmýšľala som ako ju potešiť, vrátiť nádej. Zrazu zaúradoval Duch svätý a moja myseľ sa zastavila pri tom, že ešte nikto neprišiel z druhého sveta. Ja som jej oponovala a povedala som, že predsa prišiel a aj nám povedal čo nás čaká. Prekvapená na mňa pozrela, možno si myslela všeličo o mne, ale ja som pokračovala. Predsa prišiel sám Ježiš Kristus, keď vstal z mŕtvych a On sám nám prisľúbil, čo nás čaká po našej smrti.

Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo ani do ľudského srdca nevystúpilo to, čo Boh pripravil pre tých, ktorí ho milujú. Milá pani pozrela na mňa, ešte prekvapenejšia, poďakovala a rozlúčila sa so mnou.

Neviem, čo zanechala moja myšlienka o Ježišovom zmŕtvychvstání u nej. Možno keď aj nie hneď, snáď Pán Boh časom dá, že sa zamyslí nad drahocenným vykúpením z otroctva hriechu a poslaním tajomstva Veľkej noci.

Marianna Štolcová

Kontakt: Farský časopis Sv. Michal, Kláštor minoritov, Nám. sv. Františka 4, 841 04, Bratislava,
e-mail: klastor@minoriti-ba.sk

Redaktori: Páter Peter Gallik, Karol Kasala, Vladimír Šimko, Michaela Važanová, Marianna Štolcová

Grafika a zalomenie: AQ (<http://awytychca.webs.com>)